

Akıbetinden Korkmak

İmanı muhafaza için yasak edilen şeylerden ve günahlardan kaçınıp emir dairesinde hareket etmek her mümin için gereklidir. Çünkü, günah işleyen bir kimse iman dairesinden çıkmasa bile, küfre giden yola bir kapı açmış olur. Zira; *“Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol vardır.”* Bu bakımdan, kişi günahı küçük görmemeli ve elinden geldiğince günahlardan kaçınmalı, eğer günah işledi ise hemen tövbe ve istiğfar etmelidir. Çünkü insanın hangi günahından dolayı cehenneme gideceği belli olmaz. Günahlardan kendini muhafaza edip, amel-i salih işleyen bir insan, imanını tehlikeden koruduğu gibi, Allah katında da insanların en çok ikram edileni ve en sevgilisi olur.

“Kör ile gören bir olmaz, iman edip salih ameller işleyen kimseler ile kötülük yapan da bir değildir. Ne kadar da az düşünüyorsunuz!”[\[1\]](#)

“...İman edip salih amel işleyenler ise cennet bahçelerindedirler. Rab'lerinin indinde ne dilerlerse vardır. İşte bu da pek büyük lütuftur.” [\[2\]](#)

“Asra yemin olsun ki, insan mutlaka ziyandadır. Ancak iman edenler, salih amel (iyi işler) işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye eden ve sabrı tavsiye edenler bunun dışındadır.”[\[3\]](#)

gibi ayetler de salih amel işleyenlerin Cenab-ı Hakk'ın bir çok nimetlerine mazhar olacaklarını açıkça ifade etmektedir.

Kâmil bir müminin, akıbeti hakkında havf ve endişe içinde olması, ubudiyet vazifelerini layıkıyla ifa edemeyeceğinin mesuliyetinden dolayı titremesi iktiza eder. Sahabeler, hatta cennetle müjdelenen aşere-i mübeşşire ve bütün kâmil insanlar, akıbetlerinden daima endişe edip, hüsn-ü akıbet için her an Allah'a sığınmış ve O'na niyazda bulunmuşlardır. Onların bu hassasiyetleri ve davranışları bize örnek olmalıdır.

Kûfe'de dünyaya gelen (Hicri 97) ve Basra'da vefat eden, (Hicri 161) tefsir, hadis ve fıkıh sahasında büyük bir alim ve müçtehid olan, zühd ve takvada örnek gösterilen ve ve bir çok talebe yetiştiren Süfyân-ı Servî Hazretleri, vefatı esnasında sürekli ağlamakta imiş. Etrafında bulunan taleberi: Efendi Hazretleri siz hep takva dairesinde yaşadınız ve her hangi bir günahınıza da kimse şahit olmuş değildir. Acaba sizi sürekli ağlatan bu durum nedendir? deyip üzüntülerini bildirmişler. Bunun

---

üzerine Süfyân-ı Servî Hazretleri talebelerine şu ibretli cevabı vermiş: “Şunu iyi bilin ki, dağlar kadar günahım olsa asla ağlamam, benim ağlamam ve endişem acaba bu emanet-i güzel bir şekilde teslim edip, bu ölüm gediğini iman ile aşıp aşamayacağımdan dolayıdır.”

Bediüzzaman Hazretleri şöyle buyurur:

“Madem ecel gizlidir; her vakit ölüm, başını kesmek için gelebiliyor ve genç ihtiyar farkı yoktur. Elbette daima gözü önünde öyle büyük dehşetli bir mes'ele karşısında bîçare insan; o i'dam-ı ebedî, o dipsiz, nihayetsiz haps-i münferidden kurtulmak çaresini aramak ve kabir kapısını bir âlem-i bâkiye, bir saadet-i ebediyeye ve âlem-i nura açılan bir kapıya kendi hakkında çevirmek hâdisesi; o insanın dünya kadar büyük bir mes'elesidir.” [4]

Cihan Harbinin başlamasından elli gün geçmesine rağmen Üstad Bediüzzaman Hazretleri savaşın gidişatı hiç merak edip sormayınca kendisine hizmet eden en yakın talebeleri: "Küre-i arzı herc ü merce getiren ve İslâm mukadderatıyla alâkadar olan bu dehşetli harb-i umumîden (II. Cihan Harbi) elli gündür hiç sormuyorsun ve merak etmiyorsun. Halbuki bir kısım mütedeyyin ve âlim insanlar, cemaati ve câmii bırakıp radyo dinlemeğe koşuyorlar. Acaba bundan daha büyük bir hâdis mi var? Veya onunla meşgul olmanın zararı mı var?" diye sual edince, Üstad şöyle cevap verir:

“Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur. Birbiri içinde mütedâhil daireler gibi, her insanın kalb ve mide dairesinden ve cesed ve hane dairesinden, mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve Küre-i Arz ve nev-i beşer dairesinden tut.. tâ zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var. Her bir dairede her bir insanın bir nevi vazifesi bulunabilir. Fakat en küçük dairede, en büyük ve ehemmiyetli ve daimî vazife var. Ve en büyük dairede en küçük ve muvakkat, ara sıra vazife bulunabilir. Bu kıyas ile -küçüklük ve büyüklük makûsen mütenasib- vazifeler bulunabilir. Fakat büyük dairenin cazibedarlığı cihetiyle küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli hizmeti bıraktırıp lüzumsuz, malayani ve âfâkî işlerle meşgul eder. Sermaye-i hayatını boş yerde imha eder. O kıymetdar ömrünü kıymetsiz şeylerde öldürür. Ve bazen bu harb boğuşmalarını merak ile takib eden, bir tarafa kalben tarafdar olur. Onun zulümlerini hoş görür, zulmüne şerik olur.”

“Birinci noktaya cevab ise: Evet bu cihan harbinden daha büyük bir hâdis ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir dava, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hâdis ve öyle bir dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve akli da varsa, o tek davayı kazanmak için

---

bilâtereddüd sarfedecek. İşte o dava ise, yüz bin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin yıldızları ve mürşidlerinin müttefikan, kâinat sahibinin ve mutasarrıfının binler va'd ü ahdlarına istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış. Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk taunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşf ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?"

"İşte o davayı kazandıracak olan hizmetleri ve yüzde doksanına o davayı kaybettirmeyen hârîka bir dava vekilini o işte çalıştıran vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur şakirdleri, her birimizin yüz derece aklımız ziyade olsa da ancak bu vazifeye sarfetmek lâzım diye kanaatımız var."[\[5\]](#)

Üstad Hazretleri "[Kastamonu Lahikası](#)" adlı eserinde de Risale-i Nur talebelerinin iman ile kabre gireceğini şöyle müjdelemektedir:

"Risalet-in Nur'un sadık talebeleri imanla kabre gireceklerine ve ehl-i Cennet olacaklarına dair kudsi bir müjde ve kuvvetli bir beşaret bulunduğu gösterilmiştir. Fakat bu pek büyük mes'eleye ve çok kıymetdar işarete tam kuvvet verecek bir delil ister diye beklerdim. Çoktan beri muntazırdım. Lillahilhamd iki emare birden kalbime geldi:"

"Birinci Emare: İman-ı tahkikî ilmelyakînden hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selbedilmeyeceğine ehl-i keşf ve tahkik hükmetmişler ve demişler ki: Sekerat vaktinde şeytan vesvesesiyle ancak akla şüpheler verip tereddüde düşürebilir. Bu nevi iman-ı tahkikî ise yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırra, hem öyle letaife sirayet ediyor, kökleşiyor ki, şeytanın eli o yerlere yetişemiyor; öylelerin imanı zevalden mahfuz kalıyor..."

"İkinci Emare: Risalet-in Nur'un sadık şakirdleri, hüsn-ü akibetlerine ve iman-ı kâmil kazanmalarına o derece kesretli ve makbul ve samimî dualar oluyor ki, o duaların içinde hiçbiri kabul olmamasına akıl imkân veremiyor."

"Ezcümle: Risalet-in Nur'un bir hâdimi ve bir tek şakirdi, yirmidört saatte, Risalet-in Nur talebelerinin hüsn-ü akibetlerine ve saadet-i ebediyeye mazhar olmalarına, yüz defa Risalet-in Nur talebelerine ettiği duaları içinde

---

hiç olmazsa yirmi-otuz defa selâmet-i imanlarına ve hususî hüsn-ü akibetlerine ve imanla kabre girmelerine aynı duayı en ziyade kabule medar olan şerait içinde ediyor."

"Hem Risalet-in Nur'un talebeleri bu zamanda her cihetten ziyade hücuma maruz iman hususunda birbirine selâmet-i iman hakkındaki samimî, masum lisanlarıyla dualarının yekûnû öyle bir kuvvettedir ki, rahmet ve hikmet onun reddine müsaade etmezler. Faraza mecmuu itibariyle reddedilse, tek bir tane onların içinde kabul olunsa, yine her biri selâmet-i iman ile kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünkü her bir dua umuma bakar."

Evet risale nuru sürekli olarak okuyanın akıl ve kalp gibi diğer latifeleri de nurlanır, taklidi imanı tahkiki iman mertebesine çıkar ve inşallah iman ile emaneti sahib-i hakikisine teslim eder.

---

[1] *Mümin Suresi, 40/58.*

[2] *Şûrâ Suresi, 42/22.*

[3] *Asr Suresi, 103/ 1-3.*

[4] *Nursî, B.S Sözlere, On Üçüncü Söz.*

[5] *Nursî, B.S Şualar, Meyve Risalesi, Beşinci Mes'ele.*